In de gevoegde zaken :

1. 3-64

a) CHAMBRE SYNDICALE DE LA SIDÉRURGIE FRANÇAISE,
gevestigd te Parijs 8e, 5 bis, rue de Madrid,
vertegenwoordigd door haar president, Jacques Ferry;

b) FORGES DE CHATILLON, COMMENTRY & NEUVES-MAISONS, N.V.,
gevestigd te Parijs 9e, 19, rue de la Rochefoucauld,
vertegenwoordigd door haar algemeen directeur, Claude Laplace;

c) HAUTS FOURNEAUX DE LA CHIERS, N.V.,
gevestigd te Longwy-Bas (Meurthe-et-Moselle),
vertegenwoordigd door de voorzitter van de raad van beheer, Arsène de Launoit;

d) SOCIÉTÉ LORRAINE-ESCAUT, N.V.,
gevestigd te Parijs 16e, 7, rond-point Bugeaud,
vertegenwoordigd door haar president, Roland Labbé;

e) MOSELLANE DE SIDÉRURGIE, N.V.,
gevestigd te Parijs 8e, 31, avenue Montaigne,
vertegenwoordigd door haar president, Marcel Petiet;

f) ACIÉRIES & TRÉFILERIES DE NEUVES-MAISONS, CHATILLON, N.V.,
gevestigd te Parijs 9e, 4, rue de la Tour-des-Dames,
vertegenwoordigd door haar president, algemeen directeur Paul Baseilhac;

g) MÉTALLURGIQUE DE NORMANDIE, N.V.,
gevestigd te Parijs 8e, 16, boulevard Malesherbes,
vertegenwoordigd door de voorzitter van de raad van beheer, Roger Roux;

h) ACIÉRIES DE POMPEY, N.V.,
gevestigd te Pompey (Meurthe-et-Moselle),
vertegenwoordigd door haar president, algemeen directeur, Robert de Gunzbourg;

i) LAMINOIRS, HAUTS FOURNEAUX, FORGES, FONDERIES & USINES DE LA PROVIDENCE, N.V.,

gevestigd te Marchienne-au-Pont (Belgique), vertegenwoordigd door de administrateur, algemeen directeur, Jean Coudel;

j) UNION SIDÉRURGIQUE LORRAINE (SIDELOR), N.V.,

gevestigd te Metz (Moselle), 4, rue des Clercs, vertegenwoordigd door de voorzitter van de raad van beheer, Roger Martin;

k) UNION SIDÉRURGIQUE DU NORD DE LA FRANCE (USINOR), N.V.,

gevestigd te Parijs 9e, 14, rue d'Athènes, vertegenwoordigd door de administrateur, algemeen directeur, Maurice Borgeaud;

l) DE WENDEL & CIE, N.V.,

gevestigd te Parijs 8e, 1, rue Paul Baudry, vertegenwoordigd door haar president, Emmanuel de Mitry;

2. 4-64

a) CHAMBRE SYNDICALE DES PRODUCTEURS D'ACIERS FINS & SPÉCIAUX,

gevestigd te Parijs 8e, 12, rue de Madrid, vertegenwoordigd door haar president, algemeen gedelegeerde, Robert Morizot;

b) HAUTS FOURNEAUX DE LA CHIERS, N.V.,

gevestigd te Longwy-Bas (Meurthe-et-Moselle), vertegenwoordigd door de voorzitter van de raad van beheer, Arsène de Launoit;

c) FORGES ET ATELIERS DU CREUSOT, N.V.,

gevestigd te Parijs 8e, 15, rue Pasquier, vertegenwoordigd door haar president, algemeen directeur, Albert de Boissieu;

d) ATELIERS ET FORGES DE LA LOIRE, N.V.,
gevestigd te Parijs 9e, rue de la Rochefoucauld,
vertegenwoordigd door de voorzitter van de raad van beheer, Marcel Macaux;

e) ACIÉRIES DE POMPEY, N.V.,
gevestigd te Pompey (Meurthe-et-Moselle),
vertegenwoordigd door haar president, algemeen directeur, Robert de Gunzbourg,

verzoeksters,

bijgestaan door Mr. André Garnault, advocaat bij het Hof van Beroep te Parijs, te dezer zake domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, ten kantore van de Chambre syndicale de la sidérurgie française, 49, boulevard Joseph II;

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,
vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur, Guy Sautter, als gemachtigde,

verweerster

bijgestaan door Mr. Fréderic Chartier, advocaat bij het Hof van Beroep te Parijs, te dezer zake domicilie gekozen hebbende te haren kantore, 2, place de Metz, Luxemburg;

aangaande

a) *wat betreft het beroep* 3-64 : een verzoek strekkende tot nietigverklaring van artikel 1, lid 2, en artikel 2 (leden 7, 8, 9) van de beschikking no. 19-63, alsmede van artikel 1, leden 2 en 3, artikel 2, leden 1 en 2 en artikel 3 van de beschikking 20-63;

b) *wat betreft het beroep* 4-64 : een verzoek strekkende tot nietigverklaring van artikel 1, lid 2, en artikel 2 (leden 7, 8, 9) van de beschikking 19-63, alsmede van artikel 1, leden 2 en 3, artikel 2 en artikel 3 van de beschikking 21-63;

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt :

Ch. L. Hammes, President,
A. M. Donner en R. Lecourt, Kamerpresidenten,
L. Delvaux (Rapporteur), A. Trabucchi, W. Strauß en R. Monaco, Rechters,
Advocaat-Generaal : K. Roemer,
Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

I — Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten die aan het geding ten grondslag liggen als volgt kunnen worden samengevat :

Hoofdstuk V van titel III van het E.G.K.S.-Verdrag regelt met betrekking tot de prijzen, de distributie-activiteit van produktieondernemingen in de zin van artikel 80 van het Verdrag en de activiteit van bepaalde distribuanten.

Artikel 60 verbiedt met betrekking tot de prijzen, gedragingen strijdig met de artikelen, 2, 3 en 4 van het Verdrag. Teneinde de producent te verhinderen om discriminaties in te voeren op handelsniveau, bepaalt artikel 63, tweede lid, dat „de Hoge Autoriteit kan beschikken dat de ondernemingen hun verkoopvoorwaarden zodanig moeten vaststellen dat hun kopers en commissionairs zich verbinden de voorschriften van de Hoge Autoriteit in acht te nemen" ter uitvoering van de voorafgaande artikelen (artikel 63, tweede lid, sub a).

Anderzijds „kan de Hoge Autoriteit eveneens beschikken dat de ondernemingen verantwoordelijk worden gesteld voor inbreuk op de aldus aangegane verplichtingen, door hun directe vertegenwoordigers of door commissionairs, welke voor rekening van deze ondernemingen handelen" (artikel 63, tweede lid, sub b).

Ten slotte kan de Hoge Autoriteit „in geval van inbreuk op de aldus aangegane verplichtingen door een koper", het recht van de ondernemingen beperken om handel te drijven met deze koper, of een tijdelijk verbod tot handel drijven opleggen (artikel 63, tweede lid, tweede alinea).

Krachtens artikel 63, derde lid „is de Hoge Autoriteit bevoegd aan de belanghebbende deelnemende Staten iedere passende aanbeveling

te doen, teneinde de naleving van de ter uitvoering van de bepalingen van het eerste lid van artikel 60 gegeven voorschriften te verzekeren door iedere onderneming of instelling, welke zich bezighoudt met de distributie van kolen of staal".

Deze artikelen openen dus de mogelijkheid voor de Hoge Autoriteit om uitvoeringsbeschikkingen uit te vaardigen om de verschillende bepalingen van deze artikelen te preciseren en nader uit te werken.

De eerste uitvoeringsbeschikkingen, uitgevaardigd in 1953 en 1954 door de Hoge Autoriteit, zijn de volgende :

1. beschikking 30-53 van 2 mei 1953, gewijzigd bij beschikking 1-54 van 7 januari 1954;
2. beschikking 31-53 van 2 mei 1953, aangevuld bij beschikking 32-53 van 20 mei 1953 en gewijzigd bij beschikking 2-54 van 7 januari 1954 en bij beschikking 32-56 van 21 november 1956;
3. beschikking 37-54 van 29 juli 1954 aangevuld bij beschikking 33-58 van 1 december 1958.

De eerste groep beschikkingen definieert de gedragingen die verboden zijn door artikel 60, eerste lid, van het Verdrag, de tweede groep stelt de vorm vast waarin de prijsschalen en verkoopvoorwaarden in de industrie voor gewoon staal (artikel 60, lid 2, sub a, van het Verdrag) openbaar moeten worden gemaakt en de derde stelt dezelfde regels vast voor de fabrikanten van speciaal staal.

Uit deze beschikkingen vloeien de volgende regels voort :

a) Alle distribuanten waren aan dezelfde regels onderworpen, zonder onderscheid tussen tussenpersonen die voor eigen rekening handelen en tussenpersonen die voor rekening van de produktieondernemingen handelen. De verkooporganisaties waren gelijkgesteld met de distributieondernemingen, maar werden op geen enkele wijze gedefinieerd.

b) De distributieondernemingen waaraan de verplichting was opgelegd om niet tussen hun afnemers te discrimineren, bleven vrij om hun alle gewenste voorwaarden te stellen mits zij die slechts gelijkelijk toepasten bij alle vergelijkbare transacties. Aldus konden de gepubliceerde prijsschalen verschillen van die van de produktieondernemingen wier produkten de distributieondernemingen van de hand doen.

Op 20 december 1963 heeft de Hoge Autoriteit de volgende beschikkingen gepubliceerd :

1. beschikking 19-63 van 11 december 1963, houdende wijziging van de beschikkingen 30-53 en 1-54 (praktijken verboden door artikel 60, eerste lid);
2. beschikking 20-63 van 11 december 1963, houdende wijziging van de beschikking 31-53, aangevuld of gewijzigd bij de beschikkingen 32-53, 2-54, 32-56 (openbaarmaking van de prijzen voor gewoon staal);

3. beschikking 21-63 van 11 december 1963, houdende wijziging van beschikking 37-54, aangevuld bij beschikking 33-58 (openbaarmaking van de prijzen voor speciaalstaal).

Deze drie beschikkingen zijn door de Hoge Autoriteit genomen om te voorzien in de leemten in de beschikkingen van 1953-1954, die voornamelijk betrekking hadden op de afwezigheid van onderscheid tussen de verschillende distribuanten en op het onderscheid tussen producenten en verkooporganisaties.

Beschikking 19-63 maakt onderscheid tussen verkooporganisaties (risico en winst voor de producent, geen zelfstandige wil, vervanging van een functie van de producent) tot welke de verplichtingen van de ondernemingen moeten worden uitgebreid (nieuwe redactie van artikel 7), tussenpersonen die voor rekening van de producenten handelen (risico en winst voor de producent, maar zelfstandige wil en functie) (het nieuwe artikel 8) en kopers-wederverkopers (onafhankelijke handelaren) (zelfstandige wil en functie en risico en winst voor eigen rekening) (het nieuwe artikel 9 dat alleen voor de kopers-wederverkopers de regels van het oude artikel 7 handhaaft).

Zo al enerzijds de positie van de onafhankelijke handelaren (kopers-wederverkopers) ongewijzigd blijft (het nieuwe artikel 9 van beschikking 30-53) moeten de ondernemingen daarentegen de tussenpersonen die voor rekening van de producenten handelen, verplichten om de prijsschalen en verkoopsvoorwaarden van die ondernemingen te handhaven (artikel 8 nieuw).

Het doel van deze bepaling is, volgens verweerster, om iedere mogelijkheid van discriminatie via tussenpersonen weg te nemen. Ten einde deze bepaling doeltreffend te maken zijn de ondernemingen verplicht ervoor te zorgen dat zij in staat zijn om inlichtingen te verstrekken — en om die daadwerkelijk aan de Hoge Autoriteit op haar verzoek te verstrekken — over de bedrijfsvoering van die tussenpersonen, ten einde het de Hoge Autoriteit mogelijk te maken alle bescheiden te onderzoeken die haar in staat stellen de transacties van laatstgenoemden te beoordelen.

De beschikkingen 31-53 en 37-54 (artikelen 5 en 7, oud) zijn in de zelfde zin als beschikking 30-53 gewijzigd door de beschikkingen 20-63 en 21-63.

Wat de verkooporganisaties betreft bepaalt artikel 7, nieuw, van beschikking 30-53 (artikel 2 van beschikking 19-63) dat de produktieondernemingen hun produkten door bemiddeling van hun verkooporganisaties niet mogen afzetten dan tegen hun eigen verkoopvoorwaarden en prijzen. In het algemeen bepalen de drie nieuwe beschikkingen dat de verplichtingen zich eveneens uitstrekken tot de transacties die tot stand komen door bemiddeling van hun verkooporganisaties.

Volgens verweerster heeft deze nieuwe verplichting ten doel om de mogelijkheden van discriminatie door de producent te elimineren. Maar, zo zegt zij, op grond van het feit dat die mogelijkheden tot dis-

criminatie bestonden omdat de verkooporganisatie in werkelijkheid een normale functie van de producent op zich nam, was het dienstig om de uitbreiding van die verplichtingen te beperken tot alleen die verkooporganisaties die zich in een zodanige positie bevinden. Volgens de Hoge Autoriteit was deze beperking des te onontbeerlijker omdat de uitdrukking verkooporganisatie vele feitelijk voorkomende vormen en verschillende juridische structuren omvat. Het Verdrag eiste echter dat de verkooporganisaties waarop de beschikkingen van december 1963 doelden zo scherp werden gedefinieerd als de verscheidenheid van vorm dat toeliet en als vereist werd door de noodzaak om alle situaties te omvatten die aanleiding konden geven tot inbreuk op het systeem van artikel 60.

In feite betreft het enerzijds organisaties voor gemeenschappelijke verkoop, waarin verscheidene produktieondernemingen zijn gegroepeerd, en anderzijds verkooporganisaties opgericht door of verbonden met een bepaalde producent. Bij eerstgenoemden (artikel 65, tweede lid van het Verdrag) doet zich geen enkele vraag van een criterium voor. Bij de tweede categorie moest men zowel uitgaan van de werkelijkheid als van de eisen van het Verdrag.

Er komen zeer eenvoudige gevallen voor, bij voorbeeld wanneer een producent het gehele kapitaal in handen heeft van een vennootschap die zich met distributie bezighoudt, deze uitsluitend de produkten van die producent afzet en de afzet van alle produkten van die producent verzorgt, maar er bestaan ook minder duidelijke gevallen, hetzij doordat niet voor de volle 100% in het kapitaal wordt deelgenomen, hetzij doordat de organisatie niet de gehele produktie van een producent afzet en haar activiteit niet uitsluitend tot die produkten beperkt.

De Hoge Autoriteit voert aan dat zij getracht heeft criteria te ontwikkelen die het mogelijk maken om nauwkeurig aan te geven welke de banden zijn, die een verkooporganisatie tot een distributieonderneming maken die noodzakelijkerwijze onderworpen moet zijn aan de verplichtingen van artikel 60, wil dit artikel de strekking behouden die het Verdrag er aan toekent.

Volgens verweerster is toepassing van artikel 60 noodzakelijk wanneer drie elementen zich gezamenlijk voordoen :

— afhankelijke bedrijfsvoering : deze veronderstelt een situatie waarin het beleid van de verkooporganisatie ten aanzien van verkoopprijzen en marktvoorwaarden kan worden bepaald door de producent op grond van de juridische of feitelijke verhouding die tussen hem en de verkooporganisatie bestaat;
— een permanente opdracht, verstrekt aan die organisatie; dit sluit elke voorbijgaande of gelegenheidsregeling uit en veronderstelt een opdracht aan de verkooporganisatie op lange termijn;
— een distributieactiviteit die zich in hoofdzaak richt op de produkten van de betrokken onderneming : bij gebreke daarvan zou de positie van de verkooporganisatie die van een handelsonderneming naderen.

II — Conclusies van partijen

A — Overwegende dat *verzoeksters* concluderen :

a) in het beroep 3-64 :

„gezien de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, met name de artikelen 2, 3, 4, 5, 33, 60, 63, 64, 80, 95 en 96, onder aanbod van alle ter ondersteuning van hun beroep dienstige bewijsmiddelen;

dat het den Hove behage :

ontvankelijk te verklaren het beroep van verzoeksters, dat strekt tot nietigverklaring van artikel 1, tweede lid, en artikel 2 (leden 7, 8 en 9) van de beschikking 19-63, alsmede van artikel 1, tweede en derde lid, artikel 2, eerste en tweede lid, en artikel 3 van de beschikking 20-63;

bijgevolg de genoemde bepalingen nietig te verklaren, zo nodig na tot maatregelen van instructie te zijn overgegaan, met name omtrent het juridische standpunt van de Hoge Autoriteit ter zake;

de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal te veroordelen in de kosten van het geding."

b) in het beroep 4-64 :

„gezien de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, met name de artikelen 2, 3, 4, 5, 33, 60, 63, 64, 80, 95 en 96, onder aanbod van alle ter ondersteuning van hun beroep dienstige bewijsmiddelen,

dat het den Hove behage :

ontvankelijk te verklaren het beroep van verzoeksters dat strekt tot nietigverklaring van artikel 1, tweede lid en van artikel 2 (leden 7, 8 en 9) van de beschikking 19-63, alsmede van artikel 1, tweede en derde lid, artikel 2 en artikel 3 van de beschikking 21-63.

bijgevolg de genoemde bepalingen nietig te verklaren, zo nodig na tot maatregelen van instructie te zijn overgegaan, met name omtrent het juridische standpunt van de Hoge Autoriteit ter zake.

de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal te veroordelen in de kosten van het geding."

B — Overwegende, dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage :

„niet ontvankelijk te verklaren de beroepen van de Chambre syndicale de la siderurgie française en van een aantal ijzer- en staalondernemingen, en van de Chambre syndicale des producteurs d'aciers fins et spéciaux en van een aantal ijzer- en staalondernemingen, strekkende tot nietigverklaring van artikel 1, tweede lid, van artikel 2 (leden 7, 8, 9) van de beschikking 19-63, van artikel 1, tweede lid en derde lid, artikel 2, eerste en tweede lid, en artikel 3 van de beschikking 20-63, alsmede van artikel 1, tweede en derde lid, artikel 2 en artikel 3 van de beschikking 21-63;

in elk geval die beroepen te verwerpen als ongegrond;

met alle gevolgen rechtens, in het bijzonder wat betreft de beslissing omtrent de kosten en salarissen".

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en de argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

Verzoeksters vorderen nietigverklaring van de artikelen 1, tweede lid, en 2 van de beschikking 19-63, van de artikelen 1, tweede en derde lid, 2, eerste en tweede lid, en artikel 3 van de beschikking 20-63 en van de artikelen 1, tweede en derde lid, artikel 2 en artikel 3 van de beschikking 21-63. Het gaat dus om alle artikelen van de bestreden beschikkingen die in de eerste plaats betrekking hebben op de verschillende verplichtingen opgelegd aan de kopers-wederverkopers en aan de tussenpersonen en die in de tweede plaats betrekking hebben op de verplichtingen van de producenten ten aanzien van de verkooporganisaties en een definitie inhouden van die verkooporganisaties.

Ter ondersteuning van hun beroep doen verzoeksters een beroep op het middel : détournement de pouvoir en wel in tweeërlei opzicht : allereerst zou de Hoge Autoriteit een beschikking hebben uitgevaardigd terwijl zij slechts een aanbeveling had kunnen doen (misbruik van procedure) en vervolgens zouden de bestreden beschikkingen een discriminatie tussen producenten van de Gemeenschap met zich brengen.

Om deze twee grieven te steunen beroepen verzoeksters zich bovendien op een ernstig gebrek aan beleid van verweerster, gelijkstaande aan miskenning van de wettelijke doelstelling.

A — Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Volgens *verweerster* is niet voldaan aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid van de beroepen en wel op de navolgende gronden :

1. het verwijt dat de Hoge Autoriteit gebruik heeft gemaakt van een beschikking en niet van een aanbeveling, is niet ontvankelijk ter ondersteuning van een beroep wegens détournement de pouvoir voor zover deze grief in werkelijkheid er een is wegens onbevoegdheid of overschrijding van bevoegdheid (excès de pouvoir);
2. wat betreft het verwijt van discriminatie tussen producenten van de Gemeenschap is détournement de pouvoir niet ter zake dienend gesteld;
3. het argument dat ontleend is aan het ernstige gebrek aan beleid gelijkstaande aan miskenning van de wettelijke doelstelling heeft enerzijds geen enkele zelfstandige waarde voor zover het steunt op hetgeen het moet bewijzen en is anderzijds niet ter zake dienende voor zover het berust op beweerde onzekerheden.

Ten slotte voert verweerster aan dat de redenering van verzoeksters geheel steunt op de verplichtingen van de producenten ten opzichte van de verkooporganisaties; zij merkt op dat wat de vordering tot nietig-

verklaring van de andere bepalingen betreft, détournement de pouvoir zelfs niet wordt gesteld.

ad. 1. Ten aanzien van de grief dat gebruik is gemaakt van een beschikking en niet van een aanbeveling

Verweerster stelt dat het argument van verzoeksters betekent :

— hetzij dat de Hoge Autoriteit niet over de bevoegdheid beschikte om een beschikking te geven;
— hetzij dat de Hoge Autoriteit de grenzen heeft overschreden van een bevoegdheid waarover zij beschikte.

a) In het eerste geval voeren verzoeksters de onbevoegdheid van de Hoge Autoriteit aan en geen détournement de pouvoir. Men kan immers slechts misbruik maken van een bevoegdheid indien men over die bevoegdheid beschikt en indien die bevoegdheid niet beperkt is.

b) In het tweede geval is er, indien men de grenzen overschrijdt van een bevoegdheid waarover men beschikt, sprake van excès de pouvoir (overschrijding van bevoegdheid) en niet van détournement de pouvoir (misbruik van bevoegdheid).

c) Indien verzoeksters menen dat uit hun stelling misbruik van procedure (détournement de procédure) valt af te leiden, behoren zij dat denkbeeld nader te preciseren.

Verzoeksters antwoorden dat zij aan de Hoge Autoriteit détournement de pouvoir toeschrijven en dat deze met name bestaat uit détournement de procédure. Immers, zo zeggen zij, de Hoge Autoriteit kon de leemte die zij verklaart te hebben ontdekt, slechts opvullen door gebruik te maken van een aanbeveling aan de regeringen zoals voorzien is in artikel 63, derde lid, van het Verdrag.

Verweerster repliceert dat de klacht over détournement de procédure slechts als voldoende gemotiveerd kan worden beschouwd wanneer zij niet alleen berust op beweringen zonder meer.

ad 2. Ten aanzien van de grief betreffende discriminatie tussen de producenten van de Gemeenschap

Verweerster merkt op dat deze grief betrekking heeft op schending van de artikelen 3, sub b, 4 en 5 van het Verdrag.

a) Met betrekking tot artikel 3, sub b, dat toegang op voet van gelijkheid tot de produktiebronnen voor alle gebruikers beoogt, stelt verweerster dat de verzoekschriften niet aangeven in welk opzicht de bestreden beschikkingen die toegang wat betreft verzoeksters in gevaar brengen. Bovendien zou volgens verweerster schending van artikel 3, sub b, hoogstens een discriminatie ten aanzien van de verbruikers kunnen uitmaken en niet ten aanzien van de producenten die deze bepaling niet beoogt te beschermen.

b) Met betrekking tot artikel 5, dat de wijze aangeeft waarop de Hoge Autoriteit haar taak moet vervullen, voert verweerster aan dat verzoeksters bij hun beroep op schending van deze bepaling door de bestreden beschikkingen in het geheel geen nadere aanduiding geven van de bepalingen die naar hun mening in het bijzonder zijn geschonden, noch van de wijze waarop deze schending zich openbaart. Bovendien, zo stelt verweerster, bestaat er geen enkel verband tussen de schending van artikel 5 en het verwijt van discriminatie.

c) Met betrekking tot artikel 4 erkent verweerster dat aangezien letter b) van dit artikel handelt over de maatregelen die een discriminatie tussen producenten inhouden, de schending van deze bepaling de klacht over discriminatie kan steunen. Maar, zo voegt zij daaraan toe, die schending kan niet als basis dienen voor een klacht over détournement de pouvoir. Artikel 4 houdt verbodsbepalingen in die voor de Hoge Autoriteit geen enkele ruimte laten voor discretionaire beoordeling.

Verzoeksters antwoorden punt voor punt op de argumenten van verweerster.

a) Wat betreft artikel 3, sub b) is de onderscheiding die door verweerster wordt gemaakt tussen de positie van de verbruikers en die van de producenten willekeurig omdat de concurrentie tussen de producenten juist tot uiting komt in het stadium waarin de verbruiker zijn order geeft. De onmogelijkheid voor de verbruikers om op voet van gelijkheid toegang te hebben tot alle produktiebronnen treft in de eerste plaats de produktieondernemingen waarvan de afnemers zich kunnen afwenden door prijsverschillen ten tijde van de verkoop aan de verbruiker.

b) Wat betreft artikel 5 bestaat de détournement de pouvoir hierin dat de bestreden beschikkingen geenszins als objectieve doelstelling hebben het garanderen van de „de handhaving en de inachtneming van normale concurrentieverhoudingen", maar het tot stand brengen van een stelsel dat tot gevolg heeft dat het evenwicht in die verhoudingen verstoord wordt doordat die beschikkingen tussenpersonen van welke de commerciële functie gelijk is, aan een verschillende regeling onderwerpen enkel op grond van de vaststelling van hun verschillende juridische structuur.

c) Wat betreft artikel 4 zetten verzoeksters uiteen dat in Duitsland de tussenpersoon (Direkthändler) de status van koper-wederverkoper heeft, zelfs als het staal rechtstreeks door de ijzersmelterij naar de verbruiker wordt gezonden en niet aan controle door de Hoge Autoriteit onderworpen is en dat de grote Duitse ijzer- en staalgroeperingen de beschikking hebben over handelsvennootschappen die de status van „Direkthändler" hebben en dientengevolge die van een niet aan controle onderworpen tussenpersoon. Wat de Franse ijzersmelterijen aangaat, zij zouden binnen het kader van de nationale wetgeving een dergelijk systeem niet verplicht kunnen stellen. Hieruit vloeit volgens verzoeksters voort dat de geïncrimineerde beschikkingen hen onderwerpen

aan een ongelijke behandeling in verhouding tot de Duitse distributiesystemen.

Verweerster repliceert dat het erom gaat of verzoeksters terecht hebben gesteld dat er te hunnen opzichte détournement de pouvoir is begaan.

Volgens verweerster beroepen verzoeksters, die individuele ondernemingen zijn, er zich niet op dat zij rechtstreeks in hun individuele belangen getroffen zijn, zoals de Jurisprudentie van het Hof vereist. Weliswaar voeren zij aan dat zij geschaad worden ten gevolge van het verschil in regeling voor agenten en commissionairs enerzijds en voor zelfstandige handelaren kopers-wederverkopers anderzijds, maar zij stellen evenwel niet het rechtstreekse karakter van de aantasting van hun individuele belangen vast, aangezien het aangeduide verschil in regeling zijn oorsprong vindt in het Verdrag zelf en niet in de bestreden beschikkingen en anderzijds, volgens hun eigen erkentenis, die aantasting, zo die er al is, zich voordoet ten aanzien van de verbruikers en niet ten aanzien van de producenten. Bovendien treffen de gevolgen van de bestreden handelingen waarop in de repliek wordt gewezen, in gelijke mate alle verzoeksters en zelfs alle producenten die hun produktie niet door tussenkomst van de handel afzetten. Verzoeksters hebben dus niet aangetoond dat zij eenieder rechtstreeks in hun individuele belangen zijn getroffen.

De verzoekende verenigingen voeren hunnerzijds slechts aan dat zij belang hebben bij de vernietiging van een beschikking die gelijkelijk schade zou toebrengen aan al hun leden. Zij tonen niet aan dat de beschikkingen genomen zijn met het doel om de Franse ijzer- en staalindustrie te schaden of om die in het bijzonder te treffen.

Resumerend zijn volgens verweerster de beroepen niet-ontvankelijk omdat de verzoekschriften onvoldoende met redenen zijn omkleed, omdat détournement de pouvoir niet ter zake dienende is gesteld en evenmin omdat ter zake dienende is gesteld dat die détournement de pouvoir begaan zou zijn „ten opzichte van verzoeksters".

ad 3. Het gestelde ernstige gebrek aan beleid gelijkstaande aan miskenning van de wettelijke doelstelling

Verweerster zet uiteen dat het ernstig gebrek aan beleid dat haar wordt verweten door verzoeksters zou voortkomen uit :

— het feit dat de Hoge Autoriteit een beschikking heeft uitgevaardigd, terwijl zij gebruik had moeten maken van een aanbeveling;
— de beweerde discriminatie;
— onzekerheid ten gevolge van de definitie van verkooporganisaties in de zin van de bestreden beschikkingen;
— onzekerheid omdat het niet duidelijk is of de Hoge Autoriteit ten opzichte van de verkooporganisaties rechtstreeks de bevoegdheden wil uitoefenen die voortvloeien uit artikel 47 van het Verdrag.

a) Verweerster merkt allereerst op dat het ernstig gebrek aan beleid geen argument kan opleveren ten gunste van de twee grieven dat zij de methode van de beschikking heeft gekozen en dat zij gediscrimineerd heeft tussen de producenten van de Gemeenschap. Het zijn juist deze twee grieven waarvan verzoeksters gebruik maken ter ondersteuning van hun verwijt wegens ernstig gebrek aan beleid.

b) Met betrekking tot de beweerde onduidelijkheid van de definitie van verkooporganisatie stelt verweerster dat de termen gebruikt in de aangevallen beschikkingen niet dubbelzinnig zijn. Overigens brengt iedere wet die het oog heeft op een algemene categorie van gevallen, met zich dat belanghebbenden zich afvragen of die wet al of niet op hen toepasselijk is, maar een dergelijke „onzekerheid" kan niet de grondslag vormen voor een verwijt wegens ernstig gebrek aan beleid.

c) Met betrekking tot de onzekerheid over de toepassing van artikel 47 van het Verdrag, dat bepaalt dat de Hoge Autoriteit zich rechtstreeks tot de verkooporganisaties kan wenden, stelt verweerster dat de tekst zelf van de aangevallen beschikkingen duidelijk aantoont dat zij niet gegrond zijn op artikel 47 van het Verdrag, naar welk artikel in dat geval uitdrukkelijk zou moeten zijn verwezen, en dat mitsdien de beweerde onzekerheid geen doel treft.

Volgens verweerster is in de Jurisprudentie van het Hof (arrest 8-55, Deel II, blz. 209 e.v.) de uitdrukking „ernstig gebrek aan beleid" in een geval waarin het ging om een beoordeling van dwaling in de feiten en waarin moest worden uitgemaakt of die dwaling van zodanige aard was dat men haar redelijkerwijze niet zou kunnen verklaren in de veronderstelling dat men de wettelijke doelstelling werkelijk had nagestreefd. Verzoeksters hebben met betrekking tot de „onzekerheden" geen fout in de beoordeling gesteld en ook geen strijd met de doelstellingen van het Verdrag : hun verwijt is dus niet relevant.

B — Ten principale

1. Eerste aspect van de détournement de pouvoir : de Hoge Autoriteit zou een beschikking hebben uitgevaardigd terwijl zij slechts een aanbeveling kon doen (détournement de procédure)

Verzoeksters stellen dat volgens de bewoordingen van artikel 63, tweede lid, van het Verdrag de zeggenschap van de Hoge Autoriteit door middel van verplichtingen, opgelegd aan de medecontractanten van de producenten, beperkt is tot twee transacties. Door nu haar jurisdictie uit te breiden tot de verkooporganisaties zonder er van af te zien die te behouden ten opzichte van de distribuanten die daar reeds onder vielen, breidt de Hoge Autoriteit haar zeggenschap uit tot meer dan twee transacties. Dit had slechts kunnen geschieden door middel van een aanbeveling overeenkomstig artikel 63, derde lid, en niet door middel van een beschikking op grond van artikel 63, tweede lid.

Verweerster antwoordt dat artikel 63, tweede lid, van het Verdrag noch spreekt over etappen, noch over het aantal transacties.

De producent in de zin van artikel 80 wordt rechtstreeks beheerst door artikel 60. Artikel 63, tweede lid, heeft betrekking op de uitbreiding van de publiekrechtelijke verplichtingen die aan de producent zijn opgelegd; hem wordt een tweede publiekrechtelijke verplichting opgelegd, namelijk het opleggen van een civielrechtelijke verplichting.

Aan wie moet die verplichting worden opgelegd? Artikel 63, tweede lid, antwoordt : aan al diegenen die tot de producent in een contractuele verhouding staan, hetzij dat er sprake is van een overeenkomst van koop en verkoop (kopers-wederverkopers), hetzij van een overeenkomst tot lastgeving of een commissiecontract. Met andere woorden zij strekt zich uit tot alle distribuanten die rechtstreeks met de producent in betrekking kunnen staan.

Artikel 63, derde lid, geeft aanvullende middelen om handelend op te treden, enerzijds ten aanzien van distributieondernemingen waaraan geen verplichtingen kunnen worden opgelegd krachtens artikel 63, tweede lid, en anderzijds met het oog op andere categorieën van maatregelen ten aanzien van iedere distribuant, onverschillig of hij onder artikel 63, tweede lid, valt of niet.

De aangevallen beschikkingen zijn wel degelijk van toepassing op een situatie die valt onder de artikelen 60 en 63, tweede lid. Dit geldt ten aanzien van de verplichtingen die rusten op de producenten. Dit geldt eveneens met betrekking tot de mogelijkheid voor de producent, om in rechtstreekse aanraking met de bedoelde distribuanten te komen.

Verweerster concludeert hieruit dat zij verkeerde in een situatie waarin artikel 63, tweede lid, van toepassing was en dat zij zich niet schuldig heeft gemaakt aan détournement de procédure.

Verzoeksters repliceren dat de stelling van verweerster betreffende de verplichtingen door artikel 63, tweede lid, opgelegd aan de producenten om van alle distribuanten waarmede zij rechtstreeks contact kunnen hebben een civielrechtelijke verplichting te eisen, de gelaakte beschikkingen niet kan rechtvaardigen.

Door de invoeging in de kring van verkooporganisaties die gelijk worden gesteld aan een afdeling van de ondernemingen, hoewel zij juridisch een zelfstandige bestaansvorm hebben, worden die ondernemingen immers verantwoordelijk voor distribuanten, een verantwoordelijkheid waaraan zij onder de vroegere regeling niet zouden zijn blootgesteld.

Om dit resultaat te bereiken is de Hoge Autoriteit ertoe gebracht om op kunstmatige wijze de werkelijke zelfstandigheid van de verkooporganisaties te betwisten en wel in weerwil van hun juridische structuur en ten koste van een kwalificatie die berust op feitelijke criteria die door verzoekster worden bestreden. Geen enkele van die ernstige gebreken zou zich hebben voorgedaan indien de Hoge Autoriteit gebruik had gemaakt van de normale procedure namelijk de aanbevelingen die voor-

zien zijn in het derde lid van artikel 63, maar zij heeft er de voorkeur aan gegeven haar doel te bereiken door middel van een beschikking.

Verweerster antwoordt dat verzoeksters wanneer zij de Hoge Autoriteit een détournement de procédure verwijten, zich daarbij beperken tot een bewering zonder meer. Bovendien schijnen zij de Hoge Autoriteit een verwijt te maken van het doel dat zij heeft nagestreefd en dat voor hen een uitbreiding van de controle is, en van de aangewende middelen, dat wil zeggen de gelijkstelling van de verkooporganisaties aan distributieafdelingen van de producenten. De memoriën van verzoeksters bevatten daarentegen geen enkel element dat zich leent tot staving van de détournement de procédure met betrekking tot de positie waarin de vertegenwoordigers en commissionairs zijn gebracht, en waarop de vordering tot vernietiging toch doelt.

a) De bestreden beschikkingen hebben niet ten doel gehad het algemene probleem van de controle te regelen, een doelstelling die zij trouwens niet konden hebben. Het nieuwe artikel 8, derde lid, van de nieuwe tekst van beschikking 30-53 bepaalt, zoals dit volgt uit de aangevochten beschikkingen weliswaar dat de producenten aan de Hoge Autoriteit alle inlichtingen zullen moeten verstrekken over de commerciële bedrijfsuitoefening van de tussenpersonen die hetzij werknemers, hetzij directe vertegenwoordigers van de producent zijn, hetzij lasthebbers van de producent. Maar het gaat hier niet om een verplichting die opgelegd wordt krachtens de artikelen 47 of 86, alinea 4, van het Verdrag, maar eenvoudig om een uitvloeisel van artikel 63, tweede lid, sub b, dat de verantwoordelijkheid van de ondernemingen vastlegt voor de inbreuken begaan door hun directe vertegenwoordigers of door commissionairs welke voor hun rekening handelen. De verplichtingen neergelegd in artikel 8, derde lid, van beschikking 30-53 (huidige tekst) hebben slechts ten doel om het constateren van die inbreuken mogelijk te maken. Het gaat dus om uitvoering van artikel 63, tweede lid, sub b.

De bestreden beschikkingen zijn dus onbetwistbaar tot stand gekomen op grond van de artikelen 60 en 63, tweede lid. Zij formuleren „in hoeverre de regels die door de Hoge Autoriteit gesteld zijn voor de toepassing (van artikel 60)" toepassing moeten vinden. Voor zoverre het verstrekken van bepaalde inlichtingen wordt gevraagd is de beschikking een uitvloeisel van die bepalingen. In ieder geval blijft de rechtstreekse controle altijd beperkt tot de produktieondernemingen; de bestreden beschikkingen hebben daarentegen geen betrekking op het probleem van de controle op grond van de artikelen 47 en 86, vierde alinea; bijgevolg was de Hoge Autoriteit gehouden om, zoals zij ook gedaan heeft, gebruik te maken van een beschikking overeenkomstig artikel 63, tweede lid.

b) Artikel 1, tweede alinea, van beschikking 19-63, welks vernietiging is gevraagd, bepaalt in sommige limitatief opgesomde gevallen de

gelijkstelling van verkooporganisaties met een distributiedienst van een producent. Deze gelijkstelling heeft ten doel de toestand te herstellen zoals die in werkelijkheid bestaat, en om alle producenten ten aanzien van de toepassing van artikel 60 in dezelfde positie te plaatsen. De gelijkstelling vindt plaats op grond van dit artikel. De bestreden beschikking heeft te dien aanzien de distributieactiviteit van de producent zelf op het oog.

2. Tweede aspect van de détournement de pouvoir : de aangevallen beschikkingen zouden discriminatie met zich brengen tussen de producenten van de Gemeenschap

Verzoeksters voeren aan dat de Hoge Autoriteit een omschrijving heeft gegeven van een nieuwe juridische categorie, de verkooporganisatie, en de nieuwe regeling die daaruit voortvloeit zodanig heeft vastgesteld dat in de reeks transacties die zich voordoen vanaf de producent, de eerste transactie, die tot stand komt tussen de producent en de verkooporganisatie, niet wordt meegeteld en dat de maatregelen die zij in het algemeen getroffen heeft voor de eerste en de tweede transactie, in het geval de „verkooporganisatie" worden overgebracht respectievelijk op de tweede en de derde.

Zo dwingt artikel 2 van beschikking 19-63 (artikel 8) „de ondernemingen en hun verkooporganisaties" om hun tussenpersonen te verplichten om in de transacties die zij afsluiten, de regels en voorwaarden van het recht van de Gemeenschap toe te passen. Het betreft dus een verplichting die drukt op de derde transactie vanaf de producent door middel van een dubbele civielrechtelijke verbintenis. Volgens verzoeksters is deze uitbreiding van de verplichtingen die kunnen worden vastgesteld volgens de regels van artikel 63, duidelijk strijdig met het Verdrag.

Verzoeksters oefenen vervolgens kritiek uit op de definitie van de verkooporganismen ontleend aan artikel 1 van beschikking 19-63. Zij verwijten de definitie dat deze niet op nauwkeurige en gerechtvaardigde wijze de distribuanten definieert waarop deze beschikking van toepassing is, een beschikking waarvan de uitwerking haar weerslag heeft op de volgende distributieschakels en die aldus de belanghebbende ondernemingen in een positie van ernstige onzekerheid brengt.

Verzoeksters merken op dat uit de laatste overweging van paragraaf 1 van de considerans van beschikking 19-63 duidelijk blijkt dat de Hoge Autoriteit heeft getracht zich ten aanzien van ondernemingen bevoegdheden te verschaffen die zij niet bezit. Het Verdrag voorziet immers wel in een uitbreiding, langs de omweg van een civielrechtelijke verbintenis, van het toepasselijk materiële recht tot één transactie, maar niet tot twee; het is geenszins de bedoeling geweest dat de Hoge Autoriteit door dit middel overheidsprerogatieven zou kunnen uitoefenen op ondernemingen ten aanzien waarvan zij die bevoegdheden niet heeft. Maar artikel 2 van beschikking 19-63 (artikel 8, derde lid) heeft dit oogmerk wel degelijk. De Hoge Autoriteit kon zich dergelijke bevoegd-

heden op verschillende manieren verzekeren, met name door middel van een herzieningsprocedure van het Verdrag, maar niet door het eigenmachtige middel van een beschikking.

Verzoeksters concluderen hieruit dat verweerster een van de fundamentele doelstellingen van het Verdrag heeft miskend, namelijk het verzekeren van de juridische gelijkheid (artikel 3, b, artikel 4, artikel 5); de verplichtingen van belanghebbenden verschillen inderdaad in niet te rechtvaardigen mate al naar gelang het al of niet personen betreft die zich in de positie van eigenlijke koper bevinden.

Verweerster antwoordt met de argumenten waarvan zij reeds een uiteenzetting heeft gegeven bij de behandeling van de ontvankelijkheid. van dit middel (zie boven, A, ten aanzien van de ontvankelijkheid, ad 2.).

Verzoeksters repliceren dat de door hen gestelde discriminatie berust op de door de aangevallen beschikkingen gewettigde ongelijkheid terzake van verplichtingen en controle tussen de handel en de verkooporganisaties enerzijds en tussen de handel en de tussenpersonen anderzijds.

Verweerster antwoordt dat de redenering van verzoeksters wezenlijk gegrond is op twee foutieve denkbeelden, de eerste dat de aangevallen beschikkingen de bedoeling zouden hebben om het probleem te regelen van de controle op de praktijken, verboden door artikel 60 van het Verdrag. De tweede bestaat daarin dat men redeneert alsof de bijzondere positie van de handel niet te wijten was aan het Verdrag, maar aan de aangevallen beschikkingen.

a) Wat de controle betreft, de ongelijkheid tussen de positie van de handel en die van de verkooporganisatie en de commissionairs komt voort uit de bijzondere positie van de handel binnen het systeem van het Verdrag.

b) Het verschil in positie tussen de verkooporganisatie en de handel vindt eenvoudig zijn verklaring in de verschillende economische functie van die twee distributievormen. In het eerste geval gaat het om een distributie-activiteit van de onderneming zelf. In het andere gaat het om kopers-wederverkopers die onafhankelijk zijn van de producenten en voor eigen rekening handelen. Door bepaalde verkooporganisaties gelijk te stellen met een distributiedienst van de produktieondernemingen heeft de Hoge Autoriteit de volledige werking van artikel 60 hersteld door, zoals zij verplicht is, een discriminatie op te heffen tussen twee categorieën van producenten, de categorie die het geheel van de functies van de producent onder een enkele en zelfde benaming bleef handhaven en de categorie die de distribuerende functie van de producent had los gemaakt van de eigenlijke produktieactiviteit.

c) De andere regeling waaraan de handelaren zijn onderworpen met betrekking tot de commissionairs, moet eveneens verklaard worden

uit de bijzondere positie waarin het Verdrag van Parijs de handel geplaatst heeft. Het dualistische karakter van de regeling, dat de verzoeksters laken, is niet te wijten aan de aangevallen beschikkingen. Hetgeen verzoeksters kenmerken als „willekeurig strijdig met de wezenlijke doelstellingen van het Verdrag" vloeit daar rechtstreeks uit voort.

3. Het ernstig gebrek aan beleid, gelijkstaande aan miskenning van het wettelijk doel

Verzoeksters voeren aan dat de Hoge Autoriteit, om de uitdrukking over te nemen die het Hof in zijn jurisprudentie heeft gebruikt, heeft gehandeld met „een ernstig gebrek aan beleid gelijkstaande aan miskenning van het wettelijk doel" en dat dit feit voortvloeit uit :

a) het feit dat de Hoge Autoriteit een beschikking heeft uitgevaardigd, terwijl zij gebruik had moeten maken van een aanbeveling;

b) de gestelde discriminaties;

c) onzekerheid ten gevolge van de definitie van verkooporganisaties in de zin van de bestreden beschikkingen;

d) onzekerheid omdat het niet duidelijk is of de Hoge Autoriteit ten opzichte van de verkooporganisaties rechtstreeks de bevoegdheden wil uitoefenen die voortvloeien uit artikel 47 van het Verdrag.

Verweerster antwoordt op dit argument in het kader van de ontvankelijkheid van het beroep (zie boven, A, ten aanzien van de ontvankelijkheid, ad 3).

IV — Procedure

Overwegende dat de memories van partijen zijn ingediend in de voorgeschreven vormen en binnen de daarvoor gestelde termijnen en dat de procedure regelmatig is verlopen;

dat de zaken 3-64 en 4-64 bij beschikking van het Hof van 10 maart 1964 gevoegd zijn voor de behandeling en voor het arrest;

dat tijdens de zitting van 3 november 1964 het Hof op grond van het voorlopig rapport van de rechter-rapporteur, gehoord de Advocaat-Generaal, heeft besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan;

dat op de eerste zitting d.d. 9 februari 1965 partijen gehoord zijn over de vraag van de ontvankelijkheid van de beroepen;

dat verweerster op verzoek van het Hof op 26 februari 1965 heeft overgelegd de beschikkingen PR no. 58-52 van 28 juli 1952 betreffende de handelskortingen op gewalste produkten, en PR no. 59-52 van 30

juli 1952 betreffende het vrijlaten van de prijzen van ruwijzer en van wals- en smeedprodukten, uitgevaardigd door de Bondsminister van Economische Zaken van de Duitse Bondsrepubliek;

dat partijen gehoord zijn in hun mondelinge toelichtingen ten principale op de tweede zitting d.d. 6 mei 1965;

dat de advocaat-generaal zijn conclusie genomen heeft ter zitting van 1 juni 1965;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

I — Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende, dat krachtens artikel 33, tweede alinea, van het Verdrag, de beroepen strekkende tot nietigverklaring van algemene beschikkingen, ingesteld door de ondernemingen en verenigingen van ondernemingen, slechts ontvankelijk zijn indien deze daarin detournement de pouvoir te hunnen opzichte stellen;

dat de aangevallen maatregelen een normatief beginsel vaststellen, de voorwaarden voor de toepassing daarvan bepalen en de juridische gevolgen vermelden die eruit voortvloeien; dat het dus algemene beschikkingen zijn;

dat dit algemene karakter overigens in de zaak niet wordt betwist;

dat dientengevolge, willen de beroepen ontvankelijk zijn, verzoeksters overtuigend de feiten en omstandigheden moeten aanduiden die het waarschijnlijk maken dat de Hoge Autoriteit in het onderhavige geval door een ernstig gebrek aan de nodige voorzichtigheid en beradenheid, gelijkstaande niet miskenning van het wettelijke doel, andere doeleinden heeft nagestreefd dan die waartoe haar de bevoegdheden bedoeld in het Verdrag zijn toegekend;

Overwegende dat verzoeksters aan deze eis niet hebben voldaan;

dat het eerste verwijt dat de Hoge Autoriteit gemaakt wordt, namelijk dat zij gebruik heeft gemaakt van een beschikking en niet van een aanbeveling, terug te brengen is tot een verwijt van onbevoegdheid, gebaseerd op een analyse van artikel 63 van het Verdrag;

dat dit verwijt, zelfs indien het als juist mocht worden erkend, niet van zodanige aard is dat daaruit de gevolgtrekking kan worden gemaakt dat de Hoge Autoriteit in het onderhavige geval andere doeleinden zou hebben nagestreefd dan die waartoe de bevoegdheden bedoeld in artikel 63 haar zijn toegekend en dat zij mitsdien zich schuldig zou hebben gemaakt aan détournement de pouvoir ten opzichte van verzoeksters;

dat de tweede grief er zich op beroept dat de aangevallen algemene beschikkingen ten doel hebben een regeling in het leven te roepen die de normale concurrentievoorwaarden verstoort, doordat zij tussenpersonen waarvan de economische functie identiek is, aan verschillende

regelingen onderwerpt op grond van de enkele constatering van hun verschillende juridische structuur;

dat deze stelling neerkomt op een verwijt aan de Hoge Autoriteit dat zij veeleer juridische dan economische criteria heeft aangelegd, een verwijt dat, zo het al juist ware, niet voldoende zou zijn om détournement de pouvoir op te leveren;

dat mitsdien de tweede grief geen betrekking heeft op de détournement de pouvoir in kwestie;

dat ten slotte de derde grief, die gegrond is op de bewering van een gebrek aan beleid, gelijkstaande aan miskenning van het wettelijke doel, is ontleend aan een gedetailleerde kritische beschouwing van de uitgevaardigde teksten, waarmede men tracht te bewijzen dat genoemde teksten een reeks onzekerheden en duisterheden bevatten, die aanleiding kunnen geven tot aantasting van de concurrentiemogelijkheden van verzoeksters;

dat echter de enkele omstandigheid dat een tekst aanleiding kan geven tot een geheel of gedeeltelijke discriminatoire toepassing, niet voldoende is om die tekst nietig te verklaren, vooral wanneer er een middel tegen een zodanige eventualiteit bestaat in de waakzaamheid van belanghebbenden, die krachtens artikel 33 bevoegd zijn om de hen betreffende uitvoeringshandelingen aan te tasten met alle middelen die in die bepaling worden opgesomd;

dat dus ook de laatste grief geen détournement de pouvoir oplevert;

Overwegende dat hieruit voortvloeit dat de beroepen 3 en 4-64 niet-ontvankelijk dienen te worden verworpen;

II — Ten aanzien van de kosten

Overwegende, dat krachtens artikel 60, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat in het het onderhavige geval verzoeksters, die in het ongelijk gesteld zijn, de kosten van het proces moeten dragen;

Gezien de processtukken,

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur,

Gehoord partijen in haar pleidooien,

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal,

Gelet op de artikel 2, 3, 4, 5, 14, 15, 33, 47, 60, 63, 64, 65, 80, 86, 95 en 96 van het Verdrag tot oprichting van de E.G.K.S.,

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de E.G.K.S.,

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen,

Gelet op de beschikkingen 30-53, 31-53, 32-53, 1-54, 2-54, 37-54, 32-56, 33-58, 19-63, 20-63 en 21-63 van de Hoge Autoriteit,

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende,

Verwerpt de beroepen 3-64 en 4-64 als zijnde niet ontvankelijk;

Verwijst verzoeksters in de kosten van het geding;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen en ondertekend te Luxemburg op acht juli negentienhonderdvijfenzestig.

Hammes Donner Lecourt

Delvaux Trabucchi Strauß Monaco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting gehouden te Luxemburg op acht juli negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President,
Ch. L. Hammes

Conclusies van de Advocaat - Generaal Karl Roemer van 1 juni 1965[1]

Inhoud

Blz.

Overzicht der feiten, ingestelde vorderingen 690
Juridische waardering 692
I — Ontvankelijkheid van de beroepen 692
1. Het belang bij de nietigverklaring in het algemeen 693
2. Kunnen de voorgedragen middelen onder het begrip misbruik van bevoegdheid worden gebracht? 694
3. Hebben verzoeksters overtuigend aangetoond dat zij in het bijzonder voorwerp of slachtoffer zijn van misbruik van bevoegdheid? 696

1 — Vertaald uit het Duits.